

длъжны да я поправимъ. Но ще му кажж както и другый пѣтъ: трѣба и той да ны помогне! Да, приложи тя живостно, не са отчайвай, не гледай отъ дѣ си трѣгнѣлъ, но дѣ отивашъ, и ще стигнешъ, Пикильо, ще стигнешъ, обѣщавамъ ти го! Испанія не е днесъ, на зла честь, толкози богата съ достойны челоуѣцы, щото да са не намѣри мѣсто и за тебе . . . и може бы, може бы, и на първйтѣ постове! Ако да бѣше благороденъ, казала быхъ ти: «земи една сабя:» но ты не си, поне не ми са види, и нито на тебе. Трѣба слѣдователно да изберешъ друго поприще, и има таквызи много, въ които безъ сумнѣніе ще напреднешъ, защото си поученъ, подостойнъ отъ сичкытъ! И онѣзи благородны и голѣмы господа съ които са разговаряхъ вчера, ми доказахж, подобръ отъ тебе, онуй което подозрѣвахъ. Ты имашъ достоинство и много!»

А! Ако да си предполагаше Аиша какъвъ балзамъ изливаше тя на раната на Пикильо, ако да можаше тогасъ да прочете въ сърцето му, тя бы видѣла, че въ тѣзи минута, благодареніе на насърчителнытъ ѣ думы, той лѣтѣше къмъ сичко, че нищо не бѣше за него невъзможно.

Често една само дума на любима жена е създавала бждже!

«Добръ! добръ! послѣдова тя като видѣ очитѣ му блѣснжлы отъ радость и въсторгъ, намѣсто сълзытъ които преди малко роняха; добръ! другото е моя грижа! Отивамъ, Кармено, да говориж на баща ти, той ще ни разумѣе и ще ни помогне. Чакайте ма пріятели мои.»

И тя са управи къмъ стаята на намѣстника безъ да помысли че може да не са е събудилъ еще.

Но донъ Жуанъ д'Агвиларъ бѣше станжлъ отдавна, преблагодаренъ отъ бала и найвече отъ тържеството на дѣщеря си, защото презъ сичкыя онзи вечеръ той глѣдаше само нея; той бѣ останжлъ послѣденъ въ бала, и сѣ лѣгнж късно. Той спѣше отъ нѣколко часа, чуваше еще звуковетѣ на музиката, глѣдаше на дѣщеря си като танцува и ѣ са